

МИРРАГАН РИБАРЯТ АВСТРАЛИЙСКА ЛЕГЕНДА

Превод от английски: Анатолий Буковски, Лина Бакалова, Надежда
Накова, 2016

chitanka.info

МИРРАГАН РИБАРЯТ^[0]

В много старо време, по времето на Съня^[1], много от днешните животни на земята били хора. Те били много по-едри от днешните черни хора и притежавали удивителни магически способности, които им позволявали да преместват планини, да предизвикват появяването на реки и да извършват много други подвизи, свидетелстващи за тяхната необикновена сила и смелост. По онова време, в един много дълбок понор^[2] в Нов Южен Уелс, там, където се съединяват реките, които днес знаем като Уоллондилли и Уинджикариби, живеел Гурангатч. Гурангатч бил полуриба-полувлечуго, с блещукащи зелени, пурпурни и златни люспи. Очите му сияели като две ярки звезди през прозрачната зелена вода на неговото обиталище. По пладне, когато слънцето било високо, той се нагрявал в плитките води на лагуната, а когато паднала нощта, се оттеглял към тъмните дълбини на понора.

Мирраган, тигровата котка^[3], бил прочут риболовец. Той никога не си губел времето да лови в капани или с харпун малки риби, а винаги гледал да хване най-големите и най-опасните. Един ден той минавал покрай понора, когато му се мярнали за миг блещукащите очи на Гурангатч. Той светкавично хвърлил един харпун по него, но Гурангатч заплувал към дъното на понора, което било много дълбоко. Мирраган поседял на брега известно време и се чудел как би могъл да хване такава великолепна риба. Най-после в главата му се оформил план. Той отишъл в пустошта и изрязал много дървесни кори, после ги пренесъл до понора и ги пуснал във водата на няколко места около брега. Той бил намислил да отрови водата с корите и така да накара Гурангатч да се издигне към повърхността. Водата накарала Гурангатч да се почувства много зле, но не била толкова отровна, че да го накара да се издигне на повърхността. След като почакал доста време,

Мирраган разбрал, че планът му не е успял. Той бил горчиво разочарован, но отишъл да търси още дървесна кора.

Когато Гурангатч видял своя враг да си тръгва, той го заподозрял в някое друго лошо намерение. За да избяга, той започнал да разкъсва земята на много мили разстояние и водата от плитчината потекла след него. По този начин той оформил днешната долина на река Уоллондилли. След това той дълбал под земята в продължение на няколко мили и излязъл на склона на долината, до един висок скалист хребет и така създал днешния Скалист Понор. Когато Гурангатч достигнал до това място, той надигнал глава и извадил език, който засвяткал като лятна светкавица по бурно небе. От това наблюдателно място той видял Мирраган, който го следвал неотклонно по дирята. След това Гурангатч се върнал по подземния си проход до Уоллондилли и продължил да прави своя канал. Когато пристигнал до устието на река Гуинеакор, той завил наляво и продължил да дълбае още няколко мили. Накрая той пристигнал на едно много скалисто място, в което било трудно да се дълбае. Тогава се върнал по дирята си и продължил по стария си път, който сега е дългият завой на река Уоллондилли на това място. После той направил потока Джок, който се влива в Уоллондилли и, като достигнал неговия извор, отново задълбал дълбоко под планинските хребети и излязъл във вътрешността на Уамбейанските пещери.

Нека сега да се върнем на приключенията на Мирраган. Когато пристигнал до понора с втория товар кори, той видял, че Гурангатч е избягал. Тогава той го проследил на много мили надолу по реката, докато го настигнал в Уамбейанските пещери. Мирраган се страхувал да последва Гурангатч през тъмните подземни тунели на пещерите. Той се изкачил върху скалите и изкопал много дълбока дупка, а после мушнал един прът колкото можел да стигне по-навътре, като се надявал да изплаши Гурангатч и да го накара да излезе от скривалището си. Обаче не успял с първата дупка и затова направил още много други. Тези дупки още стоят на тавана на Уамбейанските пещери.

Една сутрин на разсъмване, Гурангатч отново избягал по своя тунел до река Уоллондилли. Обаче семейството на Мирраган живеело няколко мили надолу по реката и когато видели Гурангатч да идва и водата да реве и кипи след него като огромен прииждащ порой, те

били ужасени и хукнали нагоре по склона на планината да се спасяват. В този момент Мирраган се появил и неговата жена започнала да го кори, задето безпокои Гурангатч и го заклевала да остави своя враг на мира. Мирраган я изслушал много търпеливо, но не можел да бъде разубеден. Той отново се впуснал да преследва неотстъпно Гурангатч и го настигнал на едно място, наречено Хлъзгавата Скала. Тук те водили отчаяна борба, докато направили скалата така гладка, каквато е сега и оттам дошло името ѝ. След като се борил известно време, Гурангатч избягал и продължил своя път. Водата се носела след него в ревящ поток. Мирраган го следвал и всеки път, когато настигал своя враг, той го удрял с една тежка тояга, а пък Гурангатч му отвръщал, като го удрял с опашката си.

Битката продължила надолу по течението на река Кокс до вливането на притока Катумба. Тогава Гурангатч внезапно свил обратно и тръгнал нагоре по река Кокс. Мирраган го следвал по петите и за да избяга, Гурангатч отново започнал да дълбае под земята и излязъл на Моуин планина. Тук той направил един много дълбок понор, който и до днес е опасен за добитъка, поради голямата си дълбочина. След дълго пътуване, накрая той стигнал до пещерите Дженолан, където срещнал много от своите роднини. Гурангатч бил изморен и изтощен от дългото си пътуване, и целият изранен от ударите, които бил получил. Като се обърнал към роднините си, той казал:

— Аз съм много изморен и всичко ме боли. Много дни пътувах и много нощи гледах луната да изгрява над върховете и отново да потъва в земята. Моят враг продължава да ме преследва и сигурно ще ме убие. Заведете ме, братя мои, в някоя тъмна, дълбока дупка с вода, която лежи отвъд планините, за да си почина.

Тогава те го взели от пещерите и го отвели в един понор отвъд хребетите на планините.

Мирраган бил много изморен, когато пристигнал в Биннумур, затова си починал малко на един хълм. Когато възстановил силите си, той претърсил пещерите и видял следите на Гурангатч и роднините му, и посоката, която били поели към понора. Поради голямата си умора той решил, че най-доброто, което може да направи, е да потърси своите приятели и да ги помоли за помощ. И така Мирраган пропътувал много път далече на запад, до земите, където бил построен

лагерът на неговите приятели. Като стигнал до техния лагер, той ги намерил как ядат печени змиорки. Те предложили и на него, но той рекъл:

— Аз не обичам такива малки неща. Аз преследвам една огромна риба от много дни и нощи. Нейните очи сияят като звезди в мразовита нощ, а тялото ѝ проблясва като ярко слънце. Приятелите ѝ я заведоха отвъд планините до Йулунду понор. Ще склоните ли да изпратите най-добрите си гмуркачи с мене, за да се опитаме да я убием?

След много обсъждане те решили да изпратят Биллагула корморанът^[4], Гулагуангуан гмурецът^[5], Гундариин черната патица^[6] и Гунарринг дървесната патица^[7].

Когато Мирраган и другарите му пристигнали на понора, където Гурангатч се криел, Гундариин черната патица пригладил перата си и се гмурнал във водната дупка. Той бързо се върнал и казал:

— Тази дупка няма дъно.

Другите се изсмели, а Гулагуангуан гмурецът, казал:

— Аз ще ви науча как да се гмуркате; няма водна дупка в страната, на която да не мога да достигна дъното.

След малко той се върнал с една малка риба и казал:

— Това ли е врага, който търсиш?

Мирраган се ядосал много и отвърнал:

— Не! Тази е твърде малка!

Биллагула корморанът направил следващия опит и когато се спуснал много надълбоко, той видял ято от малки риби, които се опитвали да скрият Гурангатч, като го покрили с кал. Биллагула направил отчаян опит да хване Гурангатч, но било невъзможно, тъй като той се шмугнал бързо в цепнатината на една скала. Биллагула се върнал на повърхността и се гмурнал отново. Този път той откъснал голямо парче месо от гърба на Гурангатч. Когато Мирраган видял месото, той се зарадвал и възкликнал:

— Това парче е от рибата, която преследвам вече много дни и нощи.

Напалили си лагерен огън и опекли месото. След като го изяли, Мирраган и приятелите му се върнали в техния лагер отвъд планините.

Ето как били създадени реките Уоллондилли, Кокс и Гуинеакор и пещерите Уамбеян и Дженолан. Всеки път, когато посетите тези

удивителни пещери, ще си спомните за мястото, където си е почивал Гурангатч, който имал очи като звезди, а когато видите дупките в тавана на Уамбейанските пещери, те ще ви напомнят, че това е работа на Мирраган Неотстъпващия.



Рисунка върху кора от австралийски абориген

[0] *Източник:* William Jenkyn Thomas. *Some Myths and Legends of The Australian Aborigines.* Melbourne & London: Whitcombe & Tombs Ltd., 1923.

Илюстрация: Baldwin Spencer. *Native Tribes of the Northern Territory of Australia.* London: Macmillan & Co., 1914. ↑

[1] Времето на Сьня — според австралийската митология това е времето, когато светът бил създаден: легендарни същества бродели из континента, като изпявали името на всяка птица, животно, растение, скала, водна яма — и така създали света чрез пеене; оттогава песните и танците поддържат състоянието на природата и невидими „песенни линии“ държат земята да не се разруши. — Б.пр. ↑

[2] Понор — водна дупка; карстово образувание във вид на вертикална или почти вертикална шахта, която излиза на земната повърхност и в нея биват поглъщани постоянно течащи (реки, потоци)

или временно събиращи се (при интензивни валежи) надземни води. — Б.пр. ↑

[3] Австралийска тигрова котка (*Dasyurus maculatus*) — торбест хищен бозайник, най-големият двуутробен хищник в австралийския континент; достига до 1,3 м. — Б.пр. ↑

[4] Корморан (*Phalacrocorax carbo*) — средно голяма до едра морска птица от разред Пеликани; някои видове се гмуркат до 12 м дълбочина. — Б.пр. ↑

[5] Австралоазиатски гмурец (*Tachybaptus novaehollandiae*) — сладководни гмуркаци се птици, могат да плуват дълго под вода. — Б.пр. ↑

[6] Тихоокеанска черна патица (*Anas superciliosa*) — наречена още „пасяща“, защото се храни главно с растителна храна и се движи по повърхността на водата, като рядко се гмурка. — Б.пр. ↑

[7] Дървесна патица (*Aix sponsa*) — наречена още „кацаща“, заради склонността ѝ да каца високо по дърветата; движи се само по повърхността на водата и не е гмуркач. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.